

JOSEP MARIA COLOMER / ХОСЕП МАРІЯ КОЛОМЕР

Народився 1952 року в Барселоні, Каталонія.

Політолог і економіст. Досліджує такі питання як розвиток політичних інститутів, процеси демократизації, виборчі системи, розвиток націй та імперій, міжнародні інституції, політика США, Європейський Союз.

Науковий співробітник Інституту політичних і соціальних досліджень Автономного університету Барселони та Школи дипломатичної служби Джорджтаунського університету у Вашингтоні.

Член-засновник Іспанської асоціації політичних наук та член Європейської академії.

Рейтинг статей: 0-0-1

Поточний висновок: даний автор використовує сумнівні тези, які співзвучні з російськими наративами. Пропагує погляд на ситуації з точки зору російських інтересів наслідком чого від автора є прояви неповаги до суб'єктності інших країн, виправдання агресивних дій РФ, поширення непідтвердженої інформації, яка популярна в російському сегменті Інтернету. Потенційною причиною таких дій автора можуть бути його тривалі академічні й комерційно-академічні зв'язки з РФ, які автор не розірвав попри агресію Росії проти Грузії, а пізніше України.

Елементи ризику: має наукові [публікації](#) в МГІМО (2007). Має [публікації](#) російською мовою, давав інтерв'ю.

Також мав короткі статті у медіа "Free Europe", що публікувалися російською з позначкою «[Москва](#)».

У 2013 [брав участь](#) у конкурсі грантів «Новая Евразия» Міністерства освіти та науки РФ у якості запрошеного судді.

Вже після вторгнення Росії в Україну у 2016 та 2018 роках автор брав участь у "Російському научному фонде", який [створений](#) і фінансується за ініціативи президента РФ. Автор виступав як суддя (та ймовірно, [входив](#) до групи експертів).

Автор, ймовірно, має професійно-комерційну зацікавленість у поширенні погляду Росії як партнера для Європи. Ймовірно є ***** схеми *****

**Ми маємо більш детальну інформацію про автора та його інтереси, пов'язаних осіб та зони ризику, але з метою якісного використання зібраних даних розслідування поки вимушені закрити публічний доступ до цієї інформації.*

ПІДОЗРІЛІ СТАТТІ

1. Los enclaves rusos en Ucrania (укр. Російські анклавів в Україні)

Видання: La Vanguardia

Формат: опінія

Дата: 04.03.2024

Посилання: <https://www.lavanguardia.com/opinion/20240304/9532383/enclaves-rusos-ucrania.html>

Виправдання російської агресії нібито розширенням НАТО

В контексті навчань НАТО в Україні в 2014 році ігнорується факт війни Росії проти України та анексії Криму

Наприкінці січня Архів національної безпеки США розсекретив нові документи тридцятирічної давнини, які показують, як президент Білл Клінтон обманював президента Росії Бориса Єльцина щодо розширення НАТО на колишні комуністичні країни. Після розпаду Радянського Союзу Росія погодилася і підтримала створення «Асоціації за Європейську єдність», до якої увійшли б як країни НАТО, так і колишні члени Варшавського договору. Клінтон пропонував обмін: прийняти Росію до Групи 7, яка перетворилася на Групу 8 (G-8), та до інших багатосторонніх організацій, але водночас прискорював інтеграцію Польщі, Чехії, Словаччини та Угорщини до НАТО, за якими мали б піти три балтійські республіки та інші чотири країни Східної Європи.

До цього держсекретар Джеймс Бейкер та кілька європейських лідерів вже обдурили радянського президента Михайла Горбачова, пообіцявши йому, що війська НАТО ніколи не будуть розміщені в колишній Східній Німеччині

A finales de enero, el Archivo de la Seguridad Nacional de Estados Unidos desclasificó nuevos documentos de hace treinta años que muestran cómo el presidente Bill Clinton iba engañando al presidente de Rusia, Boris Yeltsin, acerca de la expansión de la OTAN hacia los países excomunistas. Tras la disolución de la Unión Soviética, Rusia había aceptado y apoyaba una Asociación por una Europa Unida, que incluiría tanto a los países de la OTAN como a los exmiembros del Pacto de Varsovia. Clinton ofrecía el cambalache de aceptar a Rusia en el Grupo de los 7, que se convirtió en el Grupo de los 8 (G-8), y en otras organizaciones multilaterales, pero al mismo tiempo estaba acelerando la integración de Polonia, Chequia, Eslovaquia y Hungría en la OTAN, a los que seguirían las tres repúblicas bálticas y los otros cuatro países euroorientales.

Antes de esto, el secretario de Estado, James Baker, y varios líderes europeos ya habían engañado al presidente soviético, Mijaíl Gorbachov, prometiéndole que nunca habría tropas de la OTAN en la antigua Alemania Oriental o más allá de su territorio.

або за її межами.	
У 2008 році президент Джордж Буш запропонував вступ до НАТО Україні та Грузії, колишнім членам СРСР, що було розцінено урядами Франції та Німеччини, а потім і іншими європейськими країнами, як «непотрібну образу Росії». У 2014 році НАТО провело військові маневри на території України. А в 2019 році Україна закріпила в Конституції прагнення вступити до НАТО і ЄС як «стратегічний курс країни».	En el 2008, el presidente George W. Bush ofreció el ingreso en la OTAN a Ucrania y Georgia, exmiembros de la URSS, lo cual fue considerado por los gobiernos francés y alemán, seguido de otros europeos, como una “innecesaria ofensa a Rusia”. Ya en el 2014, la OTAN llevó a cabo maniobras militares en territorio ucraniano. Y en el 2019 Ucrania consagró en la Constitución la aspiración a ingresar en la OTAN y en la UE como el “curso estratégico del país”.
Ігнорування суб'єктності України та надання непідтвердженої інформації про те, що прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон переконав Зеленського відмовитися від мирних переговорів з Росією та продовжувати війну	
Однак колишній прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон, який вже театральнo приземлився в Києві, коли був на посаді, повернувся і переконав президента Володимира Зеленського «продовжувати боротьбу».	Sin embargo, el expremier británico Boris Johnson, que ya había aterrizado teatralmente en Kyiv cuando estaba en el cargo, regresó y persuadió al presidente Volodímir Zelenski de “seguir luchando”.
Структура тексту свідчить про те, що російсько-українська війна зрежисована оборонними компаніями, які зацікавлені у прибутку.	
Але це піррова перемога, бо якщо зношування триває довго, втрати перевищують прибутки, навіть для «переможця». Як розповідає Плутарх, Пірр здобув перемогу над римлянами ціною тисяч своїх людей і, дивлячись на результат битви, сказав: «З такою перемогою я загинув». Зрештою, єдині, хто виграв, — це виробники та продавці зброї.	Pero es una victoria pírrica porque si el desgaste dura mucho las pérdidas son superiores a las ganancias, también para el “ganador”. Como Plutarco cuenta, Pirro consiguió una victoria sobre los romanos con el costo de miles de sus hombres y, al contemplar el resultado de la batalla, dijo: “Con otra victoria como esta, estoy perdido”. Al final, los únicos que ganan son los productores y vendedores de armas.

Наратив, що вступ України в ЄС є неможливим, тому що Україна є найбіднішою країною Європи та поглине всю допомогу сільському господарству

Маніпуляція видавання власної думки за факт: відсутність наведення об'єктивних прикладів який стан економік був в інших країнах на момент приєднання до ЄС

Повна інтеграція в Європейський Союз є уявною, оскільки Україна є найбіднішою країною Європи і поглине всю допомогу сільському господарству, яка становить половину загальних витрат ЄС.

La plena integración en la Unión Europea es imaginaria porque Ucrania es el país más pobre de Europa y absorbería toda la ayuda a la agricultura, que es la mitad del gasto total de la UE.

Автор виправдовує агресію Росії та порушення нею принципів міжнародного права проти держав колишнього СРСР нібито наявністю в них проросійських анклавів.

Неповага до суб'єктності пострадянських країн

Використання безсуб'єктної мови, аби розмити відповідальність РФ.

Неповага до територіальної цілісності України, Грузії, Молдови: використання терміну «проросійські анклави» до міжнародно визнаних (в тому числі Іспанією) територій незалежних країн.

З перспективи часу війна в Україні нагадує інші процеси розширення та скорочення великих імперій. Розпад СРСР призвів до відокремлення половини його населення та чверті його території, що створило нові кордони, нові зони зовнішнього впливу, а також екстериторіальні анклави. Так утворилися проросійські анклави Абхазія та Південна Осетія в Грузії, Придністров'я в Молдові, Калінінград в Литві, з виходом до Балтійського моря, а звідти до Атлантичного океану, а тепер Крим і Донбас в Україні з виходом до Чорного моря, що веде до Середземного моря та Суецького каналу.

Vista en perspectiva, la guerra de Ucrania evoca otros procesos de expansión y contracción de grandes imperios. La disolución de la URSS comportó la separación de la mitad de su población y una cuarta parte de su territorio, lo que generó nuevas fronteras, nuevas áreas de influencia exterior y también enclaves extraterritoriales. Así se han formado los enclaves prorrusos de Abjasia y Osetia del Sur en Georgia, Transnistria en Moldavia, Kaliningrado en Lituania, con salida al Báltico y de ahí al Atlántico, y ahora Crimea y Donbás en Ucrania con salida al mar Negro, que conlleva paso al Mediterráneo y al canal de Suez.

Наприклад, розпад Британської імперії залишив англійську анклав у Північній Ірландії та турецьку анклав на півночі Кіпру. А якщо ви хочете ближчі приклади, подивіться на карту (справжню, а не ту, що показують по телевізору) і подивіться, де знаходиться Гібралтар, де знаходяться Канарські острови, Сеута і Мелілья та Західна Сахара.	Hay ejemplos de estos desarreglos en todas las partes del mundo. Por ejemplo, la descomposición del imperio británico dejó un enclave inglés en Irlanda del Norte y uno turco en el norte de Chipre. Y si quieren ejemplos más cercanos, miren el mapa (el de verdad, no el del tiempo que sale por la tele) y vean dónde está Gibraltar, y dónde están las Canarias, Ceuta y Melilla y el Sáhara Occidental.
---	--

Український переклад

Російські анклавни в Україні

Наприкінці січня Архів національної безпеки США розсекретив нові документи тридцятирічної давнини, які показують, як президент Білл Клінтон обманював президента Росії Бориса Єльцина щодо розширення НАТО на колишні комуністичні країни. Після розпаду Радянського Союзу Росія погодилася і підтримала створення «Асоціації за Європейську єдність», до якої увійшли б як країни НАТО, так і колишні члени Варшавського договору. Клінтон пропонував обмін: прийняти Росію до Групи 7, яка перетворилася на Групу 8 (G-8), та до інших багатосторонніх організацій, але водночас прискорював інтеграцію Польщі, Чехії, Словаччини та Угорщини до НАТО, за якими мали б піти три балтійські республіки та інші чотири країни Східної Європи.

До цього держсекретар Джеймс Бейкер та кілька європейських лідерів вже обдурили радянського президента Михайла Горбачова, пообіцявши йому, що війська НАТО ніколи не будуть розміщені в колишній Східній Німеччині або за її межами.

Важко закінчити виснажливу війну, ніби витрати і жертви були марними.

Незважаючи на все, Єльцин головував на саміті G-8 у Москві в 1996 році, а Володимир Путін головував на саміті в Санкт-Петербурзі в 2006 році. Рік по тому США представили план розгортання ракет в Європі, який Путін назвав «серйозною провокацією, що знижує рівень взаємної довіри... ніхто не відчуває себе в безпеці». У 2008 році президент Джордж Буш запропонував вступ до НАТО Україні та Грузії, колишнім членам СРСР, що було розцінено урядами Франції та Німеччини, а потім і іншими європейськими країнами, як «непотрібну образу Росії». У 2014 році НАТО провело військові маневри на території України. А в 2019 році Україна закріпила в Конституції прагнення вступити до НАТО і ЄС як «стратегічний курс країни».

Рік тому США і НАТО запропонували Путіну угоду про роззброєння в Організації з безпеки і співробітництва в Європі в обмін на деескалацію військової загрози Україні. Москва заявила, що це прийнятний вихідний пункт для переговорів, і оголосила про виведення частини військ, розгорнутих біля кордонів України. Однак колишній прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон, який вже театральньо приземлився в Києві, коли був на посаді, повернувся і переконав президента Володимира Зеленського «продовжувати боротьбу».

Директор ЦРУ Вільям Бернс передбачив, що минулого літа стане зрозуміло, який варіант є більш імовірним: швидкий військовий переворот, за яким посліднують переговори і мир, або ескалація до тривалої війни. З того часу ми побачили, що українська контрнаступальна операція провалилася, а Зеленський звільнив популярного главу армії. Щодо Росії, я можу помилятися, але коли Путін зараз каже, що воліє, щоб президентом США був Джо Байден, це виглядає так, ніби він відмовляється терпіти ще один рік з сумнівними сподіваннями, що Трамп «закінчить війну за 24 години», як він каже.

Жодна зі сторін не може здобути повної перемоги в найближчому майбутньому. Обидві сторони повинні віддати перевагу мирним переговорам. Якщо в таких

умовах вони продовжуватимуть бомбардування і руйнування, це буде лише війна на виснаження. Чим довше триває війна, тим складніше її закінчити, оскільки політичний компроміс може зробити понесені жертви марними, ніби всі витрати були даремними. Теорія ігор ілюструє таку поведінку на прикладі конкуренції в дуополії, коли обидві компанії втрачають гроші, але сподіваються, що одного дня інша компанія відступить, і «переможцем» стане та, яка втратила менше. Той, хто має менше втратити (у цьому випадку Росія), витримує довше.

Але це піррова перемога, бо якщо зношування триває довго, втрати перевищують прибутки, навіть для «переможця». Як розповідає Плутарх, Пірр здобув перемогу над римлянами ціною тисяч своїх людей і, дивлячись на результат битви, сказав: «З такою перемогою я загинув». Зрештою, єдині, хто виграв, — це виробники та продавці зброї.

Після двох років війни майбутнє України не виглядає дуже сприятливим. НАТО тричі змінювало свою думку щодо її кандидатури. Повна інтеграція в Європейський Союз є уявною, оскільки Україна є найбільш бідною країною Європи і поглине всю допомогу сільському господарству, яка становить половину загальних витрат ЄС. Тим часом мільйони українців втекли з країни, вибори призупинено, а воєнний стан залишається в силі.

З перспективи часу війна в Україні нагадує інші процеси розширення та скорочення великих імперій. Розпад СРСР призвів до відокремлення половини його населення та чверті його території, що створило нові кордони, нові зони зовнішнього впливу, а також екстериторіальні анклавів. Так утворилися проросійські анклавів Абхазія та Південна Осетія в Грузії, Придністров'я в Молдові, Калінінград в Литві, з виходом до Балтійського моря, а звідти до Атлантичного океану, а тепер Крим і Донбас в Україні з виходом до Чорного моря, що веде до Середземного моря та Суецького каналу.

Приклади таких порушень є в усіх частинах світу. Наприклад, розпад Британської імперії залишив англійську анклаву в Північній Ірландії та турецьку анклаву на півночі Кіпру. А якщо ви хочете ближчі приклади, подивіться на карту (справжню, а не ту, що показують по телевізору) і подивіться, де знаходиться Гібралтар, де знаходяться Канарські острови, Сеута і Мелілья та Західна Сахара.

Іспанський оригінал

Los enclaves rusos en Ucrania

A finales de enero, el [Archivo de la Seguridad Nacional](#) de Estados Unidos desclasificó nuevos documentos de hace treinta años que muestran cómo el presidente Bill Clinton iba engañando al presidente de Rusia, Boris Yeltsin, acerca de la expansión de la OTAN hacia los países excomunistas. Tras la disolución de la Unión Soviética, Rusia había aceptado y apoyaba una Asociación por una Europa Unida, que incluiría tanto a los países de la OTAN como a los exmiembros del Pacto de Varsovia. Clinton ofrecía el cambalache de aceptar a Rusia en el Grupo de los 7, que se convirtió en el Grupo de los 8 (G-8), y en otras organizaciones multilaterales, pero al mismo tiempo estaba acelerando la integración de Polonia, Chequia, Eslovaquia y Hungría en la OTAN, a los que seguirían las tres repúblicas bálticas y los otros cuatro países euroorientales.

Antes de esto, el secretario de Estado, James Baker, y varios líderes europeos ya habían engañado al presidente soviético, Mijaíl Gorbachov, prometiéndole que nunca habría tropas de la OTAN en la antigua Alemania Oriental o más allá de su territorio.

Es difícil terminar una guerra de desgaste, como si los costos y sacrificios no hubieran servido para nada

Pese a todo, Yeltsin presidió la cumbre del G-8 en Moscú en 1996 y Vladímir Putin presidió la cumbre en San Petersburgo en el 2006. Un año después, Estados Unidos presentó un plan de despliegue de misiles en Europa, que Putin calificó como una “seria provocación que reduce el nivel de confianza mutua... nadie se siente seguro”. En el 2008, el presidente George W. Bush ofreció el ingreso en la OTAN a Ucrania y Georgia, exmiembros de la URSS, lo cual fue considerado por los gobiernos francés y alemán, seguido de otros europeos, como una “innecesaria ofensa a Rusia”. Ya en el 2014, la OTAN llevó a cabo maniobras militares en territorio ucraniano. Y en el 2019 Ucrania consagró en la Constitución la aspiración a ingresar en la OTAN y en la UE como el “curso estratégico del país”.

Hace un año, EE.UU. y la OTAN ofrecieron a Putin un acuerdo de desarme [en la Organización para la Seguridad y la Cooperación en Europa](#) a cambio de una desescalada de la amenaza militar sobre Ucrania. Moscú declaró que eso era un punto de partida aceptable para negociar y anunció la retirada de parte de las tropas desplegadas junto a las fronteras de Ucrania. Sin embargo, el expremier británico Boris Johnson, que ya había aterrizado teatralmente en Kyiv cuando estaba en el cargo, regresó y persuadió al presidente Volodímir Zelenski de “seguir luchando”.

El director de la CIA, William Burns, había predicho que en el verano pasado se vería cuál alternativa era más probable: un rápido vuelco militar seguido de negociación y paz o una escalada hacia una guerra prolongada. Desde entonces hemos visto que la contraofensiva ucraniana fracasó y Zelenski ha despedido al popular jefe del ejército. Con respecto a Rusia, me puedo equivocar, pero cuando Putin dice ahora que prefiere que el presidente estadounidense sea Joe Biden parece que descarta aguantar un año más con la dudosa expectativa de que Trump “terminaría la guerra en 24 horas”, como él dice.

Ninguno de los dos bandos puede obtener una victoria total en un plazo previsible. Los dos deberían preferir negociaciones de paz. Si, en estas condiciones, continuaran bombardeando y destruyendo, sería solo una guerra de desgaste. Cuanto más dura una guerra, más difícil es terminarla, porque un compromiso político puede hacer que los sacrificios sufridos parezcan innecesarios, como si todos los costos hubieran sido para

nada. La teoría de juegos ejemplifica este comportamiento con la competencia en duopolio cuando las dos empresas pierden dinero, pero esperan que algún día la otra empresa se retirará y el “ganador” será el que haya perdido menos. El que tiene menos que perder (en este caso, Rusia) persiste más.

Pero es una victoria pírrica porque si el desgaste dura mucho las pérdidas son superiores a las ganancias, también para el “ganador”. Como Plutarco cuenta, Pirro consiguió una victoria sobre los romanos con el costo de miles de sus hombres y, al contemplar el resultado de la batalla, dijo: “Con otra victoria como esta, estoy perdido”. Al final, los únicos que ganan son los productores y vendedores de armas.

Tras dos años de guerra, el futuro de Ucrania no parece muy favorable. La OTAN ha cambiado tres veces de opinión sobre su candidatura. La plena integración en la Unión Europea es imaginaria porque Ucrania es el país más pobre de Europa y absorbería toda la ayuda a la agricultura, que es la mitad del gasto total de la UE. Mientras tanto, millones de ucranianos han huido del país, se han suspendido las elecciones y continúa vigente la ley marcial.

Vista en perspectiva, la guerra de Ucrania evoca otros procesos de expansión y contracción de grandes imperios. La disolución de la URSS comportó la separación de la mitad de su población y una cuarta parte de su territorio, lo que generó nuevas fronteras, nuevas áreas de influencia exterior y también enclaves extraterritoriales. Así se han formado los enclaves prorrusos de Abjasia y Osetia del Sur en Georgia, Transnistria en Moldavia, Kaliningrado en Lituania, con salida al Báltico y de ahí al Atlántico, y ahora Crimea y Donbás en Ucrania con salida al mar Negro, que conlleva paso al Mediterráneo y al canal de Suez.

Hay ejemplos de estos desarreglos en todas las partes del mundo. Por ejemplo, la descomposición del imperio británico dejó un enclave inglés en Irlanda del Norte y uno turco en el norte de Chipre. Y si quieren ejemplos más cercanos, miren el mapa (el de verdad, no el del tiempo que sale por la tele) y vean dónde está Gibraltar, y dónde están las Canarias, Ceuta y Melilla y el Sáhara Occidental.